

Старовинні забави

Василь Герасим'юк

Покійник лежить у хаті,
а в темних сінях
я повис на гаку
і кричу: "Я вишу!"

І крізь регіт і вівкання
мене запитують:
"На кому висиш?"

Назвати мушу дівоче ім'я,
і мені пересихає в горлі,
бо я ледь чутно
називаю тебе.

Мене може зняти тільки поцілунок,
а ти не зможеш не поцілувати,
бо вимажуть лице сажею
і виштовхають надвір.

Я чую церковні дзвони у грудях,
бо ти підходиш і цілуєш...

Тепер повиснеш ти
і тебе спитають:
"На кому висиш?"

Я знаю, ти не скажеш,
і до ранку під розпач трембіт
відмиватиму на потоці сажу
із твого заплаканого обличчя.

А вранці
покладуть рідні
на домовину свої голови
і тричі попрощаються з мертвим.

Він від бартки упав на храмі.

Помста пливе у їхній крові.

Я також із того роду,
але мені зранку тільки відлунює,
тільки видзвонює у вухах:
"На кому висиш?"

Я вишу.